

na zahtjevima manjeg prostora u dvorani »Neboder«, gdje Narodno kazalište »Ivan Zajc« još uvijek djeluje, imala je obilježje premijere. Sudjelovali su: *Viktor Bušljeta* (Herman), *Mirjana Sebalj* (Liza), *Blanka Zec* (Grofica), *Ferdinand Zovko* (Tovski) i *Božena Glavakova* (Paulina), gošća iz Ljubljane, umjesto oboljele Ane Karlović. Izvedbom je ravnao *Vladimir Benič*.

20. listopada u Rossinijevoj operi »Seviljski brijač« s uspjehom je gostovao u naslovnoj ulozi talijanski bariton *Marco Stecchi*, uz gošću iz Sarajeva *Gertrudu Munitić* (Rosina) i također sarajevskog tenora *Antona Možinu* (Almaviva) te domaće *Dinka Lupija* (Don Basilio), *Franju Godeca* (Don Bartolo) i *Blanku Zec* (Berta). Ravnao je *Vladimir Benič*.

21. listopada nastupila je u Muzeju *Tinka Muradori*, flauta, uz pratnju *Branka Sepčića* predstavivši na rasporedu barokne majstore (Ranish, Telemann, Blavet, Vivaldi, J. S. Bach i C. Ph. E. Bach). Ovaj je koncert bio na osobitoj umjetničkoj visini i oduševio malobrojne slušatelje.

27. listopada u okviru sovjetsko-jugoslavenske suradnje gostovao je u Puccinijevoj operi »Tosca« tenor *Vagan Mirakjan* (Cavaradossi). Uz njega je nastupio i gost iz Beograda *Dušan Popović* (Scarpia), a naslovnu ulogu izvodila je *Zorka Wolf*. Predstava pod ravnanjem *Vladimira Beniča* bila je natprosječna izvedba svih protagonista, i gost iz SSSR oduševio je puno gledalište, komu su i ostali pružili izvrsnu suradnju.

28. listopada predstavio se prvi put u Rijeci *Robert Szidon*, glasovir, porijeklom Mađar iz Brazila. Iako, na žalost, nije bilo slušatelja kako je to bilo u nekoliko koncerata ovog razdoblja, umjetnik je ostvario izvanredan glazbeni događaj koji će se dugo pamtili i po izvedbi i po atraktivnosti rasporeda: Beethoven, Chopin, De Falla i Villa-Lobos, uz tri dodatka.

30. listopada kao druga predstava u okviru sovjetsko-jugoslavenske kulturne suradnje bila je izvedena »Pikova dama«, opera P. I. Čajkovskog, u kojoj je ulogu Lize pjevala *Ninel Tkačenko*, SSSR. Bila je to u cjelini izvrsna predstava zahvaljujući prvenstveno uglednoj gošći, ali i domaćini su bili ponijeti zanosom izvedbe, nastupivši u istom sastavu kao na premijeri.

30. listopada u crkvi u Lovranu, kraj Rijeke, posredstvom Koncertnog ureda predstavili su se mladi domaći umjetnici *Dubravka Perušić*, violina, i *Draško Baumgarten*, orgulje. Na koncertu su bili zastupljeni *Gabielli*, *Simon*, *Bruhns*, *Bach* i *Händel*.

3. — 7. studenog održavana je u Opatiji Jugoslavenska muzička tribina s izvedbama, raspravama i razgovorima o pitanju suvremene glazbe u Jugoslaviji.

4. studenog zagrebački umjetnici *Tonko Ninić*, violina, i *Vladimir Krpan*, glasovir, priredili su vrlo uspješno večer sonata na kome su bili skladatelji: *Leclair*, *Beethoven*, *Grieg*, *Slavenski*, *Paganini*, i u dodatku *Vivaldi*, ponovno *Paganini* i *Bach*.

20. listopada navršilo se točno trideset godina kako je Narodno kazalište »Ivan Zajc« u Rijeci počelo stalnim radom. Prilikom svečanog otvorenja, odnosno početka djelatnosti, izvedena je pastorala »*Dubravka*« *Ivana Gundulića*, koju je na pozornicu postavio *dr. Marko Fotez*, a glazbeno vodstvo je imao *Boris Pappandopulo*. Ovu značajnu obljetnicu riječkog kazališta nije matična ustanova ničim obilježila, izuzev jednim kratkim zapisom u dnevnim novinama »*Novi list*«, o čemu je došlo do reagiranja u drugim našim novinama, primjerice »*Vjesniku*« od 6. studenoga 1976. pod naslovom »Zaboravljen jubilej i koješta drugo« iz pera bivšeg upravitelja i osnivača riječkog kazališta *dra Đure Rošića*. Međutim, u »*Novom listu*« od 21. listopada uz otisak prvog plakata s navedene svečane predstave izašla je i napomena: »Svečano obilježavanje tako rijetkog jubileja ostavljeno je za kasnije — 1978. godinu kad se očekuje povratak u obnovljenu matičnu zgradu.«

* 4. studenoga navršilo se stotinu godina od praizvedbe najpoznatije opere *Ivana Zajca* »*Nikola Šubić Zrinski*«. Narodno kazalište »Ivan Zajc« u Rijeci, koje nosi ime ovog našeg uglednog skladatelja, nije ovu važnu i značajnu obljetnicu također ničim obilježilo, iako ima na repertoaru spomenutu operu, koja je ove

godine za vrijeme ljeta izvedena na Trsatu i u Kraljevcu. Razlog tome, kako smo iz Uprave kazališta saznali, jest u kulisama koje su se tijekom vremena uništile, a za vanjski prostor nisu bile potrebne, pa sada kazalište mora raditi nove kulise, koje zbog raznih tehničkih razloga nisu mogle biti gotove do same obljetnice. Međutim, ista opera je uz redovni repertoar uklopljena i u predstave za Muzičku omladinu, pa će se davati kroz cijelu 1976/77. počevši možda već od slijedećeg mjeseca, što će ujedno biti obilježje proslave.

22. — 24. listopada održavali su se u Rovinju *susreti Glazbenih akademija*, njih 21, što je bilo po šesti put zaredom, i to u koncertnoj dvorani hotela »Eden«. Prva dva dana trodnevnog susreta nastupili su predstavnici iz Trsta, Novog Sada, Ankare, Sarajeva, Hamburga, Bruxellesa, Weimara, Milana, Beča, Ljubljane, Beograda, Praga, Zagreba i Kaira. Poimence: *Tomaž Simčić*, *Mirna Nohta*, *Oya Unler*, *Mira Flis-Simatović*, *Rolf Plagge*, *Peter Waas*, *Dubravka Jovičić* (glasovir), *Vojkan Lazarević*, *Gabriele Bafero* i *Jan Tomaž* (violina), *Dean Beović* (flauta), *Tomaž Briasky* (violina), i *Josef Dvorak* (violončelo). Sesti susret završio je predstavnicima iz Zeneve, Zagreba, Kopenhagena, Moskve i Manchestera, uz koje su se kao jedini pjevači na ovogodišnjim susretima predstavili *Miael Melbye*, bariton, i *Paša Gackić*, sopran. Uz koncerte je u okviru susreta održan i simpozij na temu »Integracija teoretskih i praktičnih predmeta u glazbenoj nastavi« i »Improvizacija u razvijanju glazbene nastave«. Referate su podnijeli predstavnici iz Ankare, Kaira, Kopenhagena, Bruxellesa i Bologne. Rasprave su se prevodile simultano na pet jezika, dok je RTV-Zagreb vršila izravan prijenos prvog koncerta, a ostalo je snimljeno. Ovi međunarodni susreti utemeljeni su inicijativom prof. *Vojka Kiša*, i Radiotelevizije Zagreb, a zajednički ih uz RTZ organiziraju Skupština općine Rovinj i Hotelsko poduzeće »Jadran« iz Rovinja.

V. F.

Dubrovačke ljetne igre s okusom gorčine

Ovogodišnje sporovozno i razvučeno svečano otvorenje Dubrovačkih ljetnih igara 10. kolovoza kao da je naznačilo da ponovno nešto neće biti u redu u glazbenom dijelu ovog našeg najvećeg festivala. Već prvi koncert Zagrebačke filharmonije pod vodstvom *Lovre Matačića* daje mogućnost jedino slavnoj slovenskoj pijanistici *Dubravki Tomšić* da u četvrtom glasovirskom koncertu *Beethovena* prezentira svu mekoću, ali i energičnost, svojeg udara i da potvrdi svoj smisao za stvaranje glazbe u svakoj prilici. Uz ostalo čuli smo i jedno *Ciprino* djelo posvećeno *Dubrovniku*, koje označuje svima nama zrelog majstora orkestracije. Uprava na žalost forsira i nadalje neakustičnu i neadekvatnu *Držićevu* poljanu unatoč mnogim kritikama dnevnog tiska.

Jedan od vrhunaca *Igara* doživjeli smo u *Dominkanskoj crkvi* nekoliko dana poslije svečanog otvorenja na izvođenju *Honeggerovog* oratorija »*Kralj David*« u preciznoj i kultiviranoj izvedbi *maestra Milana Horvata* s njegovim *Simfoničarima* i zborom te s izvrsnim recitatorima *Nevom Rošić* i *Brankom Plešom*. Od solista spominjem izvrsno raspoloženu i glasovno raskošnu *beogradsku* sopranisticu *Radmilu Smiljanić*. U homogenoj izvedbi došlo su pred nas sve one biblijske slike o životu i bivstvovanju *kralja Davida*.

Krajem srpnja *Držićeva* je *poljana* primila u goste *Beogradsku filharmoniju* koja je pod *palicom Živojine Zdravkovića* disciplinirano izvela u koncertnom obliku *Wagnerovu* operu »*Tristan i Izolda*« u kojoj je upravo *briljirala* svojim neograničenim vokalnim mogućnostima i smislom za *vagnerijansko* pjevanje *Ingeborg Zobel*, gošća iz *Njemačke* *Demokratske Republike*. Drugi koncert *Beograđana* na *Držićevoj poljani* bacio je u prvi plan *rumunjskog* violinskog virtuozu *Stefana Ruhu* koji je bravurozno i tehnički suvereno izveo *Paganinijev* Koncert za violinu i orkestar. *Publika* je *violinisti* priredila prave ovacije.

Vrlo uspješni nastup imao je u atriju Kneževa dvora pred mnogobrojnim posjetiocima zagrebački violončelist Valter Dešpalj koji je uz decentnu i suživiljenu pratnju Ive Mačeka izvodio djela Bacha, Mačeka, Schuberta i Debussyja. Dešpalj je danas zreli umjetnik sigurnog i toplog poteza svojeg gudala i velike muzikalnosti koja vas kao slušaoca može zgrabiti od prvog trenutka. Posebno me se dojmila Mačekova Sonata za violončelo i glasovir, pa je upravo prava šteta da se Maček češće ne pojavljuje i kao skladatelj i kao reproduktivni umjetnik.

Treba reći da je pozitivno što mali grad poput Dubrovnika ima i svoj Gradski orkestar. Ovaj ansambl je prije nekoliko godina bio vrlo solidan, što se na žalost ne može konstatirati i danas. Ipak, uprava je Igara na čelu s maestrom Horvatom ustupila ovom orkestru čak tri cjelovečernja termina. Orkestar danas ne posjeduje niti interpretativnu, a ni tehničku spremu, da bi se mogao ravnopravno uključiti u ovakvu smotru poput Igara na kojima uprava stalno proklamira visoku razinu izvođenja (a naročito onda kada traži financijska sredstva). Na prvom koncertu ovog orkestra pod vodstvom Nikole Debelića krajem srpnja orkestar je s mnogo pogrešaka svirao djela Ivančića, Chopina i Schuberta. Pijanist Stjepan Radić je svojeg Chopina svirao upravo diletantski — nije ga jednostavno svladao. Slično se dogodilo i na drugom koncertu pod vodstvom ljubljanskog dirigenta Antona Nanuta, kada je zagrebačka pijanistica Pavica Gvozdić vrlo solidno svirala svojeg Mozarta uz nepripremljeni orkestar koji se vježbao na samom koncertu. Jedno je sigurno: ovakvom ansamblu trenutno nije mjesto na Igrama.

Zato nas je u pravom smislu te riječi obradovao zagrebački pijanist Jurica Murai koji je na svojem koncertu u atriju Kneževa dvora krajem srpnja izvodio praišvedbe sonata hrvatskih skladatelja Ebnera, Pejačevićke i Kunca. Bio je to susret s glasovirskim djelima koja su već davno trebala biti izvedena. Ovakvo čast pripada našem virtuozu Jurici Muraiu koji je te večeri unio u svoju svirku sve svoje znanje i tehniku oživivši pred nama vrlo komplicirana glazbena tkiva sonata troje skladatelja. Bilo je to veće koje treba zapamtiti, a vjerujemo da će ga Murai izvesti i više puta u drugim gradovima naše Republike. I u dodacima je Murai izveo tri kraća djela spomenutih skladatelja i na taj način zaokružio svoj koncert u potpunu cjelinu.

Početak kolovoza nastupa, zbog kiše u unutrašnjosti Revelina, u koji uprava još nije uvela klimouređaje, engleski pijanist John Ogdon. Bilo je to veće virtuosnog i nonšalantnog sviranja. Spominjem riječ nonšalantno zbog toga jer je ovaj poznati pijanist primjenjivao takva samovoljna tempa da je to mnogo puta prelazilo u vrlo opasnu ekshibiciju. Djela Mozarta, Beethovena i Rahmanjinova pružila su mu mogućnost da pokaže svoju bez sumnje briljantnu tehniku, tako da je na kraju morao svirati i nekoliko dodataka koji su bili vrlo čudno interpretirani.

Nastup Danskog kvarteta u atriju Kneževa dvora je prošao nezapaženo. Vrlo diskutabilni su bili i nastupi članova Piccolo Teatra iz Rima. U orkestru je bio i jedan dio slavnog gudačkog ansambla Virtuosi di Roma pod vodstvom Renata Fasana. U nekoliko dana smo čuli i vidjeli dvije opere Domenica Cimarose («Kažnjena taština» i «Majstor orkestra»), Monteverdijevo djelo «Borba Tancreda i Clorinde», Pergolesijevu komičnu operu «Služavka gospodarica» i Vivaldijevo djelo «Judita-trijumfalna pobjednica». Sve realizacije su rađene na brzinu, pjevači vrlo loši, a scenografije i kostimi neznački i nevjesto napravljeni. To je bio jedan od velikih promašaja Igara i bilo bi uputno da se ovakve stvari više ne događaju. Jer, mi u zemlji imamo dovoljno umjetnika koji bi ove komorne opere mogli daleko bolje i umjetničkije pripremiti. To je osjetila i publika koja je na repriznim predstavama talijanskih pjevača jednostavno izostala. U međuvremenu smo imali priliku čuti i slavni ansambl «Virtuosi di Roma» pod Fasanom s dielima Vivaldija, Paisiella i Corellija. Umjetnici su svirali općarava-

jućim zvukom, čistom intonacijom i s pravim osjećajem za stil epohe. Zažalili smo da nisu imali više koncerata na račun nesigurnih talijanskih pjevača. Spominjem i koncert u istom ambijentu francuskog violinista Gitlisa koji je svirao previše nervozno i sasvim samovoljno u tempima svoj program u kojem mi se posebno nije sviđala Bachova Chaconna iz Druge partite u d-molu, djelo koje je ove godine na solističkom koncertu nenadmašno i suptilno izveo krajem srpnja sovjetski violinist Mihail Vajman uz priznu glasovirsku pratnju Alle Zohove.

Zagrebački solisti su na ovogodišnjim Igrama imali dva izuzetna koncerta od kojih treba posebno spomenuti prvi nastup s izvanrednim engleskim flautistom Jamesom Galwayem, koji nije imao nikakvih tehničkih problema. Svirao je naročito Bacha nadahnutom virtuosnošću. Na drugom koncertu u Dominikanskoj crkvi Solisti su svirali Haydnovo djelo «Sedam riječi Spasitelja» s lijepim tonom i smislom za nijansiranje. S druge strane veliki francuski violončelist André Navarra nije na Igrama imao sreće. Ili je bio umoran od prevelikog broja koncerata, ili mu je već uistinu došao kraj karijere. Čuli smo mnogo krivo odsviranih nota i u Schumannu i u Brahmsu, ali i u Stravinskom. Sretna strana ovog koncerta je bio beogradski glasovirač Andreja Preger.

Što da kažem o koncertu talijanskog virtuozu Maurizioja Pollinija u drugoj polovini kolovoza? Tajne glazbe za ovog umjetnika izgleda da ne postoje. Bio je to vatromet genijalne tehnike i intenzivnog doživljavanja interpretiranih skladbi. Izvodio je samo Beethovenova djela. Neću pretjerati ako kažem da još nisam niti jednog pijanistu čuo tako divno svirati poznatu «Appassionatu». Pollini je takav umjetnik koji svakoj skladbi prilazi individualno, ali i krajnje odgovorno. Doživio je prave ovacije.

Kraj Igara donio nam je u glazbenom pogledu i najljepše trenutke ove godine. Prvo smo na dva koncerta na Držičevoj poljani čuli Češku filharmoniju. Na prvom je koncertu ovaj orkestar pod Neumannom izveo tri dijela iz Smetanine «Moje domovine» i Osmu simfoniju Dvoraka, dok je na drugom nastupu pod Košlerom izveo Gotovčevu Simfonijsko kolo, Franckove Simfonijske varijacije i Petu simfoniju Čajkovskog. Orkestar je nevjerovatno uigran, a odnos između pojedinih dionica usklađen, što uz bravurozne tehničke mogućnosti daje uvijek nadprosječne rezultate. Bilo je pozitivno što su svirali i jednog Gotovca, samo se radilo o tome da je Gotovčevu Simfonijsko kolo bilo prebrzo spremljeno, tako da je manjkalo i pravih ritmova i one poznate poželjne atmosfere.

Nove su orgulje u Dominikanskoj crkvi doživjele svoje vatreno krštenje krajem kolovoza kada je nastupio mađarski orguljaš Gabor Lehotka iz Budimpešte isključivo s djelima Bacha. Ovaj mladi orguljaš, inače profesor na budimpeštanskom Konzervatoriju, svirao je Bachove preludije i fuge znački, iako orgulje ni zvukom, a niti svojim ustrojstvom ne odgovaraju koncertnom muziciranju.

Kako su se ove godine posebno u glazbenom dijelu razočaranja izmjenjivala s uspješnim koncertima, tako smo krajem Igara doživjeli jedno traljavo gostovanje. Bila je to baletna trupa Mercea Cunninghama iz New Yorka koja je svojim zbrkanim pokretima i nesuvislom koreografijom nastojala pokazati borbu protiv klasičnog pokreta, ali se sve to danas ne doimlje poput nekakvog eksperimenta, već kao nemoć nezrelih plesača. Kada se pojavio i sam šef trupe, čaša se prelila, tako da je publika u velikim grupama napuštala gledalište. Žalosan je spomenuti da je ova trupa plesača imala još jedan nastup na Igrama, ali pred praznim gledalištem. Sasvim na kraju Igara slijedila su dva koncerta poznatog Concertgebouw orkestra iz Amsterdama s dirigentom Bernardom Haitnikom. Oduševljenje publike je bilo veliko jer se radilo o orkestru velikih interpretativnih i tehničkih mogućnosti. Djela Debussyja («More»), Beethovena, Brahmsa i Mozarta oživjela su se u izvođenju ovih umjetnika u kompletnom sjaju i grandeci.

Ponoćne serenade su koncepcijski bile već tradicionalno zbrkane i loše pripremljene. Izdvajao se izvr-

sni nastup Slovenskog okteta, i koncert braziljanske umjetnice na gitari Marije Livije Sao Marcos. Zakaza je ponovno Gradski orkestar iz Dubrovnika izvođeci Mozarta pod palicom talentiranog ljubljanskog dirigenta Uroša Lajovica. Mnogo primjedbi se može uputiti na adresu zagrebačkog zbora »Ivan Goran Kovačić« s dirigentom Vladimirom Kranjčevićem, kao i na zborove »Mirče Acev« iz Skopja pod dirigentom Lekovskim i »Ivo Lola Ribar« iz Beograda s dirigentom Ivom Dražinićem. Isforsirani nastup Acezanteza iz Zagreba bio je još jedna potvrda da ovakvi koncerti jednostavno ne spadaju na Igre.

Nastupi naših folklornih ansambala nisu obogaćeni nikakvim novitetima, a iskreno sumnjam da uprava Igara uopće zna što se na tom području na Igrama događa.

I kada smo na kraju Igara već mislili da se ranije odgođeni nastup koncert poznatog pijanista Alexisa Weissenberga neće održati, ipak se ovaj veliki umjetnik pojavio u prepunom auditoriju atrija Kneževa dvora. Izvođeci Bacha, Chopina i djela Musorgskog pokazao je svoju nepogrešivu tehniku, ali na žalost i suzdržanost svojih emocija.

Završavajući ovaj prikaz o glazbenom dijelu Igara treba reći da su se još drastičnijima pokazale stare greške iz prijašnjih godina. I dalje se dovode ansambli koje nitko prethodno nije čuo, dozvoljavaju se nastupi onim domaćim glazbenim ansamblima koji ni približno ne zadovoljavaju visoko proklamirane kriterije Igara, ne vodi se briga o približno suvisloj koncepciji ponoćnih serenada, dok se folkloru i baletu ne posvećuje nikakva pažnja. Sredstva ove godine nisu bila u pitanju, pa je još neshvatljivije kako može doći do ovih propusta. Igre nam se očito pretvaraju u ležernu turističku smotru za zalutalu turističku publiku. Mislim da ekipa Napica-Paro-Horvat treba nakon nekoliko godina svega i svačega ustupiti mjesto kreativnijem sastavu.

Siniša Hrestak

Varaždinske barokne večeri 26. 9.— 2. 10. 1976.

Pod iluminiranim objektima baroka, zastavicama i plakatima te fotosima umjetnika, Varaždin je dočeka VI. BAROKNE VEČERI. Prezentiran program u sadržajnom i umjetničkom pogledu prelazi svakako okvire grada i republike i sve više postaje u stilscome pogledu ono, što je u svojoj umjetničkoj širini Dubrovnik. Prezentacija gotovo zaboravljene domaće baštine muzičkog baroka — zahvaljujući neumornome radu muzikologa Dr. Lovre Županovića — kao i šarolikost muzičkih baroknih oblika sve do ranobarokne opere, povijesna je zasluga investicija u VBV!

Svečanim otvorenjem u Koncertnoj dvorani kazališta »A. Cesarec« kao i promocijama dviju ploča »JUGOTONA« iz Zagreba (Amando Ivančić: »Simfonije« i »Rana Hrvatska glazba uz pozitiv u Varaždinu«) te dodjeljivanjem nagrade »Marijana Radev« baritonu Vladimiru Ruždjaku od strane Društva muzičkih radnika Hrvatske — Croatia concert — započele su VI. VBV. Slijedile su praižvedbe Ivančićevih simfonija br. 11. i 7. te izvanredne mise za solo, zbor i orkestar u Isusovačkoj crkvi. Sudjelovali su: Zagrebačka filharmonija, festivalski mješoviti zbor, solisti Blaženka Milić, Nada Puttar-Gold, Vinko Paić i Ante Mijač pod umjetničkim vodstvom Vladimira Kranjčevića. Izbor, traskripciju kao i reviziju i izradu dionica obavio Dr. Lovro Županović. Poseban interes pobudila je »Muzička žrtva« J. S. Bacha kao prva praižvedba kod nas pod umjetničkim rukovodstvom Jurice Muraija, Thea Tabake, Ivana Pinkave, Josipa Klime, Tomislava Buljana i Bojana Lhotke.

Händlova pastorala »Acis i Galatea« koja je izvedena u Isusovačkoj crkvi pod umjetničkim rukovodstvom maestra Kranjčevića, solista Branke Beretovac kao Galatee, Jurija Reja kao Acisa, Josipa Novosela kao Damona i izvanrednog Franje Petrušanca kao Poliphema te uz čembalo Valerije Mezdjić-Paulus, orgulje Anđelka Klobučara te mješovitog zbora i simfonijskog orkestra Radiotelevizije-Zagreb.

U renesansnoj sobi Gradskog muzeja Varaždin izveden je komorni koncert s djelima I. Lukačića, A. Patricija, J. Skjavetića, P. Hektorovića, V. Jelića, A. Ferrabosca, C. Monteverdia, J. S. Bacha i G. B. Bassania. Nosioci koncerta bili su Vladimir Ruždak, Željko Marasović, Josip Stojanović i Marijan Makar.

Vrhunac interesa nije moglo zadovoljiti niti sa dvije izvedbe premaleno gledalište Nar. kaz. »A. Cesarec« ranobaroknom operom engleskog kompozitora Henryja Purcela i libretom Vahuma Tate »Didona i Eneja«. Didonu je nosio prekrasan glas i gluma poznate Varaždinke Ruže Pospiš-Baldani, Eneja Vladimir Ruždak, Belindu Nada Sirišević, a uz njih su bili Nevenka Petković-Sobjeslavski, Mila Kirinčić, Nina Čangalović, Rahela Burzevska, Vinko Paić, Josip Novosel, Miljenko Vikić, izvrsni komorni orkestar »Vatroslav Lisinski« te Akademski zbor »Ivan Goran Kovačić« iz Zagreba pod sigurnom dirigentskom palicom njihova maestra Vladimira Kranjčevića. Maštoviti redatelj Mladen Raukar kao i scenograf Aleksandar Augustinčić, kostumograf Ika Škomrlj i Miljenko Vikić dali su baroknoj operi izvanredan scenski i sadržajni vitalitet.

Sva su sredstva masovnog informiranja najpovoljnije ocijenila ovu kulturnu manifestaciju preko svojih stručnih kritičara i na taj način odala puno priznanje umjetnicima kao i Samoupravnoj interesnoj zajednici kulture Varaždin kao glavnome organizatoru, uz sve ostale suorganizatore, odbore i stručni savjet.

M. Z.

Solistički koncerti Željka Marasovića

Naš mladi umjetnik na orguljama Željko Marasović, održao je u 1975. i 1976. g. niz solističkih koncerata u domovini i inozemstvu. 20. II. 1975. prigodom 50. obljetnice smrti M. E. Bossija održao je koncert u Breccia di Como (Italija). U nedjelju 22. VI. iste godine nastupio je na međunarodnoj orguljskoj smotri u Teramu (Teramski lipanj 1975). Zatim slijede nastupi u Francuskoj: 20. VII. u Ambroisu, crkva Saint Denis; 8. VIII. u La Rochelle, reformatorska crkva; 20. VIII. u Les Sables d'Olonnes.

U 1976. g. prvi nastup imao je u koncertnoj dvorani Vatroslav Lisinski, Zagreb, zajedno sa Komornim studiom Zagrebačke filharmonije pod ravnanjem Tonka Ninića. Izvodila su se djela: G. F. Händel: Koncert za orgulje i orkestar br. 6 u g-molu i Koncert za orgulje i orkestar br. 4 u F-duru. 23. V. gostuje u Italiji u Crkvi San Cassiano — Como slijedećim programom J. S. Bach, F. Mendelssohn, M. E. Bossi, O. Messiaen, G. Mushel.

20. VIII. u Isusovačkoj crkvi u Varaždinu izvodi slijedeći program: G. Frescobaldi, J. P. Sweelinck, D. Buxtehude, T. Albinoni, C. Franck, J. Alain, i L. Boëllmann.

26. VIII. u zagrebačkoj katedrali na programu su bili slijedeći skladatelji: F. Mendelssohn, M. E. Bossi, L. Boëllmann, C. Franck, O. Messiaen i L. Vierne.

27. VIII. gostuje u šibenskoj katedrali. Program koncerta: J. S. Bach, F. Mendelssohn, C. Franck, M. E. Bossi, J. Alain i L. Boëllmann.

4. X. na koncertu u osječkoj katedrali na programu su bila djela slijedećih autora: F. Mendelssohna, M. E. Bossija, L. Boëllmanna, C. Francka, J. Alaina, O. Messiaena i L. Vierna.

19. XII. održao je koncert u dvorani »Vatroslav Lisinski« u Zagrebu. Umjetnik je izabrao djela domaćih i stranih skladatelja: J. Brahmsa, M. E. Bossija, G. Mushela, A. Klobučara, L. Vierna, M. Dupréa.

Iz ovog kratkog pregleda solističkih koncerata Željka Marasovića vidljivo je da se mladi koncertni majstor sve više afirmira kako u domovini tako i u inozemstvu i tako brzim koracima korača k našim vrhunskim reproduktivnim orguljaškim umjetnicima.

J.